

ת"פ 34872/04/15 - מדינת ישראל- תביעות רמלה נגד אדוה זימרו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34872-04-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' זימרו
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל- תביעות רמלה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
המאשימה
אדוה זימרו
הנאשמת
ע"י ב"כ עו"ד צוויטקוב

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של איומים (2 עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: החוק), וכן תקיפת בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

תיאור העובדות הוא כי הנאשמת והמתלון היו בני זוג במשך כשנתיים ונפרדו כשבוע עובר למועד העבירות. ביום 27.11.14, התקשרה הנאשמת אל המתלון ואמרה לו "אל תגרום לי להגיע לרמלה ולהעמיד אותך במקום". בהמשך, בשעה 19.00 הגיעה עם חברתה לשוק ברמלה, שם שהו המתלון ושני אחיו יורם ויונתן. הנאשמת אמרה ליונתן כי תשרוף לו את הקיוסק ותהפוך את הכיסאות והשולחנות. כשהגיע המתלון, סטרה בפניו וגידפה אותו.

2. הנאשמת הודתה כי אמרה למתלון "אל תגרום לי להגיע לרמלה ולהעמיד אותך במקום", אך טענה כי אין המדובר באיום, אלא בסכסוך קודם עם המתלון. כמו כן, כפרה באיום כי תשרוף את הקיוסק. לטענתה, התפתחה קטטה שבה הותקפה על ידי אחרים, שאחד מהם ירק עליה, ובתגובה לכך, סטרה לו, אך זו היתה תגובה אינטואיטיבית, של הגנה עצמית. הנאשמת טענה כי אין צדק בכך שלא הוגש כתב אישום נגד יתר המעורבים.

3. בעיצומה של עדות הנאשמת הודיעה התביעה כי ישנה אפשרות לכך שתעתור, לחלופין, להרשעתה בעבירה של תגרה. בהמשך לכך, עתרה ב"כ הנאשמת בסיכומיה לזיכוי, ולחילופין עתרה להרשעה בעבירה של תגרה.

מסד הראיות

4. מטעם התביעה העידו המתלון ושני אחיו, יורם ויונתן שנכחו עמו באירוע. כמו כן הוגשו הודעות הנאשמת, וסרטון מצלמות האבטחה.

מטעם ההגנה העידו הנאשמת וחברתה עדי שהיתה עמה.

ניתוח ומסקנות

עבירת התקיפה

5. אין מחלוקת על כך שהנאשמת והמתלון היו בקשר זוגי ואף התגוררו יחדיו, עד שנפרדו כשבוע וחצי קודם לאירוע. גם אין מחלוקת על כך שביום האירוע הגיעה הנאשמת לשוק רמלה, יחד עם חברתה עדי, וניגשה לקיוסק של יונתן, במטרה למצוא את אחיו, המתלון. הנאשמת הסבירה כי מטרתה היתה לקבל את מפתח הדירה בה התגוררו עד פרידתם, על מנת להוציא את חפציה האישיים. מנגד, המתלון טען שהגיעה כיוון שהיתה "אובססיבית" כלפיו, ורצתה שיחזור אליה. מחלוקת זו אינה מצויה בליבת האישום, אך יש לה חשיבות על מנת להבין את הלך הרוח של הצדדים. אני קובעת כי בנקודה זו עדיף בעיניי ההסבר שמסרה הנאשמת, המתיישב עם עדותה של עדי, לפיה הגיעו לצורך קבלת המפתח ולא לצורך אחר. מעבר לכך, לפי התרשמותי מן הנאשמת, אילו היה רצונה לדבר על לבו של המתלון, לא היתה בוחרת להגיע לקיוסק עם חברתה, ולהתעמת עם האחים.

6. הראיות המרכזיות מטעם התביעה הובאו מפי המתלון ושני אחיו, יורם ויונתן, שהעידו באופן נחרץ כי הנאשמת הגיעה לקיוסק של יונתן, דרשה כי המתלון יגיע לשם, ולאחר מכן, כשהגיעו המתלון ויורם, החלה לנהוג באלומות, איימה, קיללה, וסברה למתלון. שלושתם העידו כי הם לא נקטו שום אלימות, אלא רק ניסו להדוף את הנאשמת ולהפסיקה ממעשיה. המתלון עצמו העיד: "היא באה מאשדוד לרמלה והתחילה לתקוף שמה, קיבלתי סטירה, אחים שלי קבלו איומים שהיא תשרוף את המקום ותראה להם מה זה, ואז הגיעו משטרה, בלאגן" (עמ' 19 ש' 10).

7. עדותם הנחרצת של שלושת עדי התביעה נסתרת באופן בולט בסרטון מצלמות האבטחה, בו תועדה מרביתו של האירוע. הסרטון שאורכו כ-20 דקות (ללא שמע), צולם מזווית בגובה, ואינו מאפשר לראות מה אירע בתוך הקיוסק, עם זאת, ניתן לראות היטב את ההתרחשויות בקרבת הקיוסק עד הפתח. היות ששלושת האחים העידו בפניי, אני מזהה אותם בסרטון, וכן ניתן לזהות את עדי. בסביבות מונה 4:45 בסרטון, נראית קטטה בה מעורבים כמה גברים, מול הנאשמת. במקום נראית התקהלות של יותר מ-10 גברים, ביניהם המתלון ויורם. מיד, מתחילה תגרת ידיים בין הנאשמת לבין יורם ובחור נוסף, שייתכן שהוא יונתן. במונה 5:00 נראה בבירור כי יורם מכה את הנאשמת בזרוע פרושה, כשהוא מוקף גברים נוספים, שאחד מהם מנסה לרסנו. בשניות הבאות לפחות 2 גברים נוספים דוחפים או תוקפים את

הנאשמת, והיא הודפת אותם, אך אינה נסוגה, אלא ממשיכה בעימות.

8. אם לא די באמור, יש לציין כי עדויות האחים סותרות זו את זו, בנקודה מהותית. בעוד שהמתלונן שלל את האפשרות שמישהו מהם קילל את הנאשמת, ולפי עדותו הקללות באו מפיה בלבד, הרי שני אחיו העידו כי היו גם היו קללות, משני הצדדים, במידה זהה.

9. לדעתי, נוכח הסרטון והסתירות, יש להתייחס בזהירות רבה לעדי התביעה, זאת בנוסף לזהירות הבסיסית המתחייבת מול עדויותיהם של קרובי משפחה (ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מד"י (פד"י ל"ה(4)85); ע"א 761/69 פינקל נ' הדר (פד"י ל"ה(2)48); קדמי, על הראיות (2009), חלק ראשון, עמ' 473).

10. כאמור, הנאשמת הודתה שסטרה למתלונן, אך היא טוענת שלא היה בכך כדי לבסס עבירה, נוכח הסיטואציה בה היתה נתונה, מול קבוצת גברים, שנהגו כלפיה באלימות, והשפילו אותה. לטענתה, כל רצונה היה לקבל את המפתח של הדירה. לאחר שקבעתי כי אמנם היתה אלימות ותוקפנות גם מצד המתלונן ויורם כלפי הנאשמת, יש לבחון האם הסטירה מגבשת עבירה של תקיפה, או שמא עומדת לה הגנה עצמית.

11. כאן יש להפנות שוב לסרטון, בו מתועדת הנאשמת כשהיא מתעמתת עם הנוכחים בכניסה לקיוסק, שוב ושוב. נראה בבירור כי כבר בתחילת ההתרחשות, מנסים הגברים הנוכחים ובעיקר יורם - להדוף את הנאשמת לאחור על מנת שתתרחק, אך היא ממשיכה בשלה, למרות שברור כי אינם מעוניינים בנוכחותה, ואינם מעוניינים לסייע לה. במונה 3:40 ניתן לראות כי אדם שזהותו לא ידועה מרחיק את הנאשמת במתינות, אך מיד היא שבה לקיוסק, וממשיכה לעמוד על שלה, תוך הנפת ידיים. בנוסף, ניתן לראות במונה (5:07) כי עדי מנסה למשוך את הנאשמת לאחור, אך היא הודפת אותה וממשיכה בעימות מול הגברים. אין לשכוח כי הנאשמת מודה שבמהלך העימות, לאחר שהמתלונן ירק לעברה, היא סטרה לו.

12. אמת הדבר, ניתן להתרשם כי הנאשמת היא יחידה מול קבוצת גברים, ולא נראה כי איש מהם חושש מפניה. יותר מזה, חלקם נוהגים כלפיה באלימות של ממש, כמתואר לעיל. הדעת נותנת כי סיטואציה כמו זו המתועדת בסרטון, תעורר פחד בלב בחורה צעירה. ואמנם, על מידת הבהלה שעוררו הגברים בנאשמת העידה גם עדי. והנה, משום מה הנאשמת בחרה שלא לברוח או להיסוג, מה שהיה אפשרי ומתבקש בסיטואציה, אלא המשיכה להתעמת מולם, תוך דחיפות והנפות ידיים.

13. בחינת מעשי הנאשמת, הן על פי העדויות והן על פי הסרטון, אינה מאפשרת לה לחסות תחת כנפי הגנה עצמית, שכן אינה מקיימת את ששת התנאים המצטברים לצורך תחולת ההגנה, כפי שנקבעו בהלכה הפסוקה (ע"פ 9062/12 חבה נ' מד"י (16.10.14)):

אֱלוֹ הֵם יִסּוּדוֹת הַהִגָּנָה הָעַצְמִית (ראו: עניין אלטגאוז לעיל, פסקה 13 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל): ראשית, קיומה של תקיפה שלא כדין; שנית, קיומה של "סכנה מוחשית" לפגיעה "בחיון, בחירותו, בגופו או

ברכשו, שלו או של זולתו"; שלישית, מילוי תנאי המיידיות, דהיינו, "על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה" (עניין אלטגאוז, שם); רביעית, שהנאשם לא נכנס לאירוע בהתנהגות פסולה; חמישית, קיומה של נחיצות, כלומר, "נדרש שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת פוגענית פחות בתוקף" (שם); ששית, נדרשת פרופורציה, "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה" (שם).

בעניינינו, לא מתקיימים יסוד הנחיצות ויסוד המיידיות, שהרי הנאשמת בחרה לשוב ולחדש את העימות כמה פעמים, לאחר שנהדפה לרחוב, למרות שהיתה יכולה לסגת ולסיים את האירוע בכל רגע נתון. אילו כך עשתה, היה האירוע נמנע, ואזי יכולה היתה, למשל, לפנות לקבל סיוע המשטרה לצורך הוצאת חפציה.

לאור הנימוקים הללו, אני דוחה את הטענה להגנה עצמית.

14. לצד האמור, שוכנעתי כי הנאשמת פעלה כפי שפעלה, מתוך מצוקתה למול חבורת הגברים שנהגה כלפיה באלימות וגסות תוך השפלתה במילים. הנאשמת ציטטה כי המתלונן ואחיו כינו אותה "שחורה" "מסריחה" "אמא שלך אל רוצה אותך" "זונה", ונקל לשער את עלבונה, בייחוד כשהכינויים מגיעים מפי מי שהיה בן זוגה אך שבוע קודם לכן. על הכינויים המכוערים העידה גם עדי, ולמעשה שני אחי המתלונן אישרו כי היו קללות מצדם. בנסיבות הללו, גם אם לא התקיימו היסודות להגנה עצמית, אני סבורה שהנאשמת היתה במצב של מי שמנסה לעמוד על שלה בקול ענות חלושה.

15. בנסיבות הללו, לאחר שקיבלתי את עדות הנאשמת לפיה כל כוונתה היתה לקבל את מפתח הדירה, ונוכח מעורבותם של האחרים באלימות, באתי לידי מסקנה שלא התגבשה אצל הנאשמת כוונה פלילית לתקיפתו של המתלונן, ובעצם היא הגיבה לתוקפנות שמולה ניצבה. לאור תוכן הסרטון ומכלול הראיות, אני קובעת כי מה שהתרחש, למעשה, הוא תגרה. ואמנם, התביעה הודיעה כי ישנה אפשרות לכך שתעתור לחילופין להרשעה בעבירה של תגרה לפי סעיף 184 לחסד"פ, וזו היתה גם עתירתה החלופית של הנאשמת.

לדעתי, המסקנה לפיה בוצעה כאן עבירה של תגרה בלבד, מתיישבת גם עם העובדה שלא הוגשו כתבי אישום נגד יתר המעורבים באירוע, ויש בה כדי לקיים איזון צודק בין עובדה זו לבין מידת אשמתה של הנאשמת.

16. לפיכך, אני קובעת כי הנאשמת ביצעה עבירה של תגרה, לפי סעיף 191 לחוק העונשין.

עבירות האיומים

האיומים בטלפון

17. הנאשמת הודתה שאמרה למתלונן "אל תגרום לי להגיע לרמלה ולהעמיד אותך במקום" אך טענה כי אין בכך כדי לגבש איום. נוכח תוכנם הסתמייחסית של הדברים, יש לבחון אם יש בהם איום, על פי נסיבות אמירתם (רע"פ 2038/04 לם נ' מד"י (4.1.06); ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (6.9.89))

18. כאן המקום להדגיש כי הראיות אודות נסיבות אמירת דברי האיום מעוררות קושי ממשי, שכן המתלונן כלל לא העיד כי נאמרו כלפיו מילות איום מצד הנאשמת, לא בטלפון, ולא פנים אל פנים. בעצם, האזכור היחיד לאמירת הדברים הללו, מצוי בהודעת הנאשמת ת/2, שם אישרה כי התעצבנה מכך שהמתלונן אמר לה בטלפון שהוא מעוניין לשוחח עם עדי, ואז ענתה לו בדברים הללו.

19. משעומדים לפני דברי הנאשמת לבדם, ואינם נתמכים בראיות נוספות, אני סבורה שיש לקבל את הסבריה לענין נסיבות אמירת הדברים. לפיכך, לא הונחה תשתית ראיתית למתן פרשנות מפלילה לדברים, אשר ייתכן בהחלט שנאמרו במסגרת השיח שהיה מקובל בין הנאשמת למתלונן.

האיומים בקיוסק

20. יונתן ויורם העידו כי הנאשמת איימה שתשרוף את הקיוסק, אך היא מכחישה את אמירת הדברים הללו. בעדותה, הבהירה כי הדברים נאמרו מפי עדי, ומשום מה יוחסו לה. יש להדגיש כי בכל הודעותיה במשטרה, הכחישה אמירת הדברים הללו.

21. בעניין זה, חשובה ביותר עדות עדי, לפיה היא עצמה התקשרה למתלונן בעת שהמתינו בקיוסק, כיוון שהיתה עמו ביחסים טובים, ואמרה לו "אנחנו למטה תביא את המפתחות". לדבריה, בשלב זה החל המתלונן "לדבר שטויות", ואמר לה מילים לא יפות "אני רוצה להיות איתך, תעלי, תרדי לי, אז אני אוריד לך את המפתח", לכך השיבה לו "תרד תרד לפני שאני אשרוף לך את כל הבסטה פה" והוא צחק. מעדות זו עולה כי ייתכן בהחלט שיונתן, אשר נכח בקיוסק בעת שיחת הטלפון, שמע את דברי עדי למתלונן שמעבר לקו, לרבות האמירה שאם לא ירד היא תשרוף את הקיוסק, והוא (יונתן) ייחס את הדברים לנאשמת, בטעות. בהמשך לכך העביר יונתן את הדברים ליורם, מה שעורר כעסו של האחרון, שהבין בטעות כאילו הנאשמת אמרה את מילות האיום.

22. לא למותר להזכיר כי המתלונן ואחיו, כל אחד בתורו, העידו שזיכרונם מן האירוע מעורפל בשל חלוף השנים. בנסיבות אלה, קשה להסתמך על עדותם בשאלה הנקודתית: האם מי מהם שמע דברי איום ישירים מפי הנאשמת, או שמא ביססו גרסתם על דברים שאמרה עדי למתלונן בטלפון, בדרך בדיחות. בכל מקרה, העובדה שהמתלונן עצמו לא העיד על איומים מצד הנאשמת, מחזקת את הספק שמא היא לא אמרה לו את הדברים, ושמא לא ייחס להם כל חשיבות, ככל שנאמרו מפי עדי.

23. התביעה טענה כי עדותה של עדי אינה מהימנה, שכן המדובר במי שסירבה למסור עדות במשטרה, ובשלב מאוחר בחרה לתמוך בנאשמת שהיא חברתה, תוך תיאום העדויות. ואולם, התרשמותי היא כי עדותה של עדי כנה

ומהימנה, וזאת מכמה טעמים. ראשית, העדות היתה קולחת וספונטנית. שנית, עדי לא זכרה פרטים רבים, בשל חלוף הזמן, אך בעקבות שאלות שהופנו אליה, צפו בזיכרונה פרטים שונים, והיא אישרה אותם בתום לב. כך למשל, העידה בתחילה כי לא זומנה לחקירה במשטרה כלל, אך לאחר שהופנו אליה שאלות נוספות, נזכרה שאמנם שוחחה בטלפון עם חוקר המשטרה שביקש ממנה להתייצב לחקירה, והיא סירבה, כיוון שלא רצתה לנקוט עמדה בסכסוך. אופן היזכרותה עורר רושם מהימן של מי שאינה מעוניינת להסתיר, אלא מספרת את שראתה ושמעה. שלישית, עדי סיפרה כי היא עצמה אמרה למתלונן שהיא תשרוף לו את הקיוסק אם לא יגיע, ובכך לכאורה "הפלילה" עצמה באמירת הדברים, ואין זה מתקבל על הדעת שתודה בכך אלמלא היתה זו האמת.

24. העולה מן האמור הוא כי לא הוכח שהאמירה הראשונה (בטלפון) מגבשת עבירת איומים, ולא הוכח כי האמירה השנייה (בעת הגעתה לקיוסק) נאמרה מפי הנאשמת, או שהיתה בה כוונת איום. לפיכך, אין מקום להרשיע את הנאשמת בעבירות האיומים.

סיכום

25. אני מזכה את הנאשמת מעבירות האיומים.

בהתאם לסעיף 184 לחסד"פ, אני קובעת כי הנאשמת ביצעה עבירה של תגרה.

26. נוכח נסיבות האירוע, חלקם הפעיל של המתלונן ושני אחיו באלימות, והעובדה שלא הוגשו כתבי אישום נוספים בנוגע לאירוע, אני מוצאת לנכון שלא להרשיע את הנאשמת בשלב זה, כך ששאלת ההרשעה תיבחן במסגרת הטיעונים לעונש.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ח, 21 מאי 2018, במעמד הצדדים